

HOŘÍCÍ HVĚZDY

„Jako každý správný příběh
o pomstě jsou i *Hořící hvězdy*
barokní, intenzivní, důmyslné, živé,
násilné a drásavé. Působivý debut.“

KATE ELLIOTT

HOST

BETHANY JACOBSOVÁ

The background of the book cover is a dark, atmospheric illustration. On the right side, a tall, slender, dark tower rises vertically, its surface reflecting light in a way that suggests a metallic or glass-like texture. The tower has a small, ornate spire at the top. To the left of the tower, the landscape is dark and silhouetted, featuring rolling hills and a row of tall, thin, conical trees in the foreground. The sky is a solid, vibrant red, creating a stark contrast with the dark elements of the scene.

PŘELOŽIL
**ALEŠ
DROBEK**

BRNO 2025

HOŘÍCÍ HVĚZDY

DOMINION — KNIHA PRVNÍ

BETHANY
JACOBSONOVÁ

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

These Burning Stars

Copyright © 2023 by Bethany Jacobs

Cover design by Lauren Panepinto

Cover landscape by Thom Tenery

Cover picture by HelloSSTK / Shutterstock.com

Maps by Tim Paul

Translation © Aleš Drobek, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2726-7 (PDF)

ISBN 978-80-275-2727-4 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2728-1 (MobiPocket)

1643

ROK POUŠTĚNÍ ŽILOU

*rodová škola v Principes
světa díl Loez
planeta Ma'kess*

Její loď dosedla na asfalt za vzteklého vrčení motorů. Zpod trysek se vyvalil horký vzduch. Dveře zasyčely, otevřely se a ona vystoupila do zápachu skokové brány, která ji nedávno vyplivla na oběžnou dráhu Ma'kessu, do oděru připomínajícího moč a ozon.

Zemi pod jejíma nohama pokrývaly spáleniny od motorů lodí, které sem přilétaly a odsud odlétaly už tři století. Městečko Principes by nemělo důvod k takové aktivitě, nebýt rodové školy, která se tyčila přímo před ní.

Měla hlad. A byla trochu rozladěná. V krku jí vězel knedlík, v důsledku skoku z jedné hvězdné soustavy do druhé v rozmezí dvou minut pociťovala nevolnost. Tyto končiny Ma'kessu byly studené a deštivé a makadam ze všech stran obklopovala fádňi, zasmušilá planina. Nelíbil se jí ani vlhký, nehybný opar visící ve vzduchu. Jestli ji sem ředitel rodové školy přivedl zbytečně, bude toho litovat.

Samotná škola byla kamenná a strohá. Z nízké zídky, která se táhla kolem střechy nad druhým patrem, zíraly na návštěvníky ponuré figuríny: božská Šestice, která shlížela dolů jako přísná porota. Esek se ohlédl přes rameno na trojici noviců, kteří ostražitě stáli přitisknutí jeden k druhému. Dravci v nenápadné hnědé. Naopak její červeno-zlatý plášť bil v okolní šedi do očí. Jeho lem se jí vlnil kolem kotníků, když rázovala k otevřené bráně. Byla kleričkou Dominia, svatou ženou, členkou Mravního děkanátu. Na této škole pobývala spousta studentů, kteří se také toužili stát kleriky a v ní viděli samotný vrchol svých ambicí. Ona však pochybovala, že by se jí některý vyrovnal.

Vtom jí vyšel vstříc ředitel rodové školy. Setkali se na malém nádvoří pod markýzou u vchodu a on ani neskrýval rozrušení a dychtivost. Vysekl jí poklonu o stupeň nižší, než mu velela etiketa — podlézavá lichotka. V těchto soustavách drželi veškerou moc děkani Dominia a zároveň První rody. A ona ztělesňovala obojí.

„Je to pro nás čest, že jste nás poctila svou přítomností, Hořící.“

Esek mu rychle, rutinně požehnala a společně vešli do školy. Novicové se šourali za nimi, mlčenliví jako sochy, které lemovaly stěny přijímacího sálu. Když Esek před sedmi lety promovala, vypadalo to tu všechno větší. Ředitel, jako by jí četl myšlenky, prohodil: „Zdá se to už celá věčnost, co jste byla mou studentkou.“

Esek se tiše zasmála a nechala na něm, jestli si to vyloží jako přátelské, nebo posměšné gesto. Procházeli chodbou lemovanou portréty nejslavnějších studentů a ředitelů školy: Aver Paiye, Chen Sichen Chen, Luto Moonback. Všechny malované, žádné hologramy. Mimo technické učebny byla relace v této škole vůbec málo k vidění. Necelých padesát kilometrů odtud se v továrnách její rodiny vyrábělo sevitové palivo, které pohánělo skokové a relační technologie, a přesto si zdejší učitelé svítili loučemi a posílali si zprávy prostřednictvím kurýrů. Jako by byl výcvik budoucích děkanů posláním příliš posvátným na to, aby se zde tolerovaly základní civilizační výtvarky.

„Snad vás návrat k nám těší?“ vyzvídal ředitel.

Napadlo ji, co asi provedli s jejím vlastním akvarelovým portrétem. Vzpomněla si, že na něm vypadala velmi samolibě, což, pravda, v jejím případě nebylo neobvyklé.

„Byla jsem na Terosu, když jsem dostala vaši zprávu. Kdekoli je to lepší než na tom pitomém balvanu.“

Ředitel se nesměle usmál. „Samozřejmě. Teros je nanejvýš nevábne místo. Ma'kess je planeta vašeho srdce. A nejkrásnější ze všech!“ Znělo to jako z turistické brožury vychvalující přednosti mnohých planet, z nichž sestávaly hvězdné soustavy Trojspolku. Esek jen zavrčela. „Měla jste příjemnou cestu?“ zeptal se ředitel.

„Vstup do atmosféry téměř bez turbulencí. Dokonce jsem během skoku ani nezvracela.“

Oba se zasmáli, on trochu nervózně. Sestoupili po úzkých schodech a zabočili na podestu širšího schodiště z tmavomodrého mramoru. Esek se zastavila, přistoupila k zábradlí a shlédla dolů na místnost pod sebou.

V řadě tam stálo šest dětí, stejně strnule jako hole, které držely v rukou. Nemohlo jim být víc než deset, jedenáct. Byly oblečené ve stejných tunikách a legínách a hlavy měly vyholené. Věděly, že je tam, ale nevzhledly k ní. Zíraly přímo před sebe, jak k tomu byly vycvičené, a ona je pozorovala jako řezník na trhu s masem.

„Čtvrté ročníky,“ poznamenala Esek, když si všimla nášivek na jejich prsou. Děti byly štíhlé a drobné, dokonce i ty větší. V téhle kohortě nebyli žádní obři. Škoda.

„Slibuju vám, Sa, že nebudete zklamaná.“

Vydala se po schodišti dolů, svižně a vesele, aniž by studentům věnovala jediný pohled. Neměli žádná jména, žádný gender. Jejich učitelé s nimi ani nejednali jako s lidmi. Oslovovali je čísly a mluvili o nich ve středním rodě. Ona sama byla kdysi zvaná Tři. Byla jen jedním z mnoha nástrojů, broušeným k danému účelu. Podle zákona měly děti Trojspolku právo na vlastní gender, jakmile zjistí, který jim sedne. Ale *tyhle* si musejí počkat na maturitu. Teprve pak dostanou svá jména a gender, vlastní identitu.

Na úpatí schodiště sykla na novice. Ti ji dál nenásledovali, zůstali stát na posledním schodu jako na hlídce. Na bojovém patře se pokochala známými pachy dřeva, kamene a potu. Její boty s tvrdou podrážkou příjemně klapaly, když pomalu přecházela po místnosti a prohlížela si velkolepou malbu na stropě, která vyobrazovala božskou

Šestku ve válce. Dopadalo na ně zářivé zlaté světlo slunečního symbolu Božího ohně — jejich božského rodiče, samé jejich podstaty a jádra náboženství v Trojspolku.

Bloumala po místnosti a mýjela studenty, jako by to byly kulisy. Očekávání, které viselo ve vzduchu, se stupňovalo, oněch šest čísel se ze všech sil snažilo nepohnout. Pak se na ně konečně podívala — bleskově otočila hlavu a upřela na ně dravčí pohled. Všichni až na jedno ucukli a ona se usmála. Vytáhla ruku zpod pláště, kde si ji až dosud opírala o jílec žilní dýky — všimla si, jak ke zbrani sklouzlo několik pohledů. Ke zbrani, která byla obvykle vyhrazena asasinům.

Byl to jen jeden z mnoha důvodů, proč studenty tak očividně fascinovala. Dalším bylo její příjmení. A samozřejmě její mládí. A také byla velmi krásná. Klerici si hluboce cenili krásy, která těšila bohy i lidi. Její krása byla jako samotný Boží oheň, stravující, hypnotizující a smrtící.

A ke všemu představovala nejen klér a jeho svatou moc, ale také možnou budoucnost zdejších studentů. Ti se, až dokončí školu (*pokud* ji dokončí), ocitnou o krok blíž jejímu postavení. Náhle budou mít moc a prestiž a také volbu — vybrat si gender a buď si znovu přisvojit své rodové jméno, nebo si dát nějaké nové. Ale na cestě k této budoucnosti čeká ještě tolik překážek... Ještě šest let školy a pak pět let noviciátu. (Ne každý to zvládl za tři jako ona.) Pokud všechno dobře dopadne, budou přiřazeni k jednomu ze tří rodových děkanátů, děkanátů Dominia. Ale jen pokud budou tvrdě pracovat. A pokud přežijí.

A pokud budou výjimeční.

„Povězte mi,“ oslovila všechny najednou. „Jaké je poslání Dominia?“

Číslo odpověděla sborově: „Mír, pod vedením Dominia. Jednota, v Trojspolku.“

„Dobře.“ Esek si každé z nich pozorně prohlédla, zejména jejich hrdě třímané hole. I když „hole“ bylo trochu silné slovo. Dlouhá bidla v jejich rukou byla z odolného pěnového kompozitu. Dostatečně silná, aby udělala modřinu, dokonce i protrhla kůži, ale aby nelámala kosti. Školy koneckonců za vzácné zboží zodpovídaly. Bidla sice nadcházejícímu představení ubírala na dramatičnosti, ale Esek se na něj přesto těšila.

„A jaké jsou tři pilíře Dominia?“ zeptala se.

„Mravnost! Důmysl! Brutalita!“

Esek souhlasně zabručela. Mravnost kléru. Důmyslnost tajemníků. Brutalita asasinů. Tři děkanáty. V jiných částech školy žáci studovali Sváté písmo, svou historii a víru nebo se zdokonalovali v důmyslném umění ekonomie a práva. Ale tito konkrétní žáci, tito drobní čtvrtáci, tady byli kvůli brutalitě.

Úsečně kývla na ředitele rodové školy. Muž se rozzářil a otočil se na studenty jako dirigent ke svému orchestru. Teatrálně tleskl.

Zdálo se nemožné, že by se šestice čísel mohla tvářit ještě sošněji, ale jim se to podařilo. Hledala trhliny v jejich maskách, stíny a chvění ve tvářích. Několik jich zahlédla. Vzhledem k tomu, že čísla byla tak mladá, se to v přítomnosti někoho jako ona dalo čekat. Jen jedno z nich bylo dokonalou sochou. Esek na něm spočinula pohledem o chvilku déle než na ostatních.

Ředitel vyštěkl: „Jednička!“

Vzápětí se pět čísel otočilo na šesté a holemi švihlo do útočného postoje, jako když tanečníci zaujmají pozice, a pak... ach, ten tanec! První rána hlasitě pleskla o Jedniččino rameno, druhá jí zaduněla o stehno. Napadené číslo se bránilo ze všech sil, nemělo na vybranou. Ohánělo se holí v širokých obloucích a snažilo se, aby ho ostatní příliš nevyvedla z rovnováhy. Esek sledovala, jak se potí, jak mhouří oči, jak si skouslo dolní ret, aby nevykřiklo, když ho jedno další číslo znovu tvrdě uhodilo do boku. Byl to obzvlášť uspokojivý zvuk, ostré *prásk*, po kterém Jednička klopýtla a ztratila balanc. Zbylá čísla na něho dál dorážela a pak přišla pátá rána a šestá a...

„Hotovo!“ zahřměl ředitel.

Všech šest čísel se okamžitě seřadilo do řady, s holemi po boku. První dítě těžce oddechovalo. V jeden moment schytalo úder na ústa a teď mu ze rtu tekla krev. Ale neplakalo.

Ředitel chvíli čekal, pro dramatický efekt, a pak prohlásil: „Dvojka!“

Tanec začal znovu, pět čísel se otočilo proti vybranému. Byla to stará hra s jednoduchými pravidly. Esek ji sama hrála mnohokrát, když byla Trojka. Každý zápas pokračoval tak dlouho, dokud útočníci nebo obránce neskórovali šest úderů. Přitom i jeden zásah obránce byl

impozantní a právě to dokázaly Dvojka i Čtyřka, než prohrály. Číslo k sobě byla nemilosrdná, svou oběť pokaždé obestoupila a bez oddechu ji zasypávala kopanci a rány holí. Esek zkroutila rty v ryzím potěšení. Tihle studenti byli krvelační jako pouštní lišky.

Ale když své kolo prohrála Pětka, začali ztrácet sílu a přesnost. Byli potlučení, krváceli, ztěžka oddechovali. Zbýval už jen šestý a teď už bude všechno pomalejší a méně kontrolované. Ta tam byla vojenská disciplína a dokonalá choreografie. Zbyly jen unavené děti, které se rvaly jak pouliční psi. Esek to však nezajímalo o nic méně, protože šestý student byl ten, v jehož nevzrušené masce prve nezahlédla žádné trhliny. Ještě zajímavější jí přišlo, že v předchozích kolech byl nejméně agresivní. Samozřejmě se na útoku pokaždé podílel, ale Esek si nevzpomínala, že by obráncům zasadil jedinou ránu. Nebyl ani tak bázlivý, jako spíš... zdrženlivý. Jako pes na vodítku.

Když ředitel zavolal: „Šestka,“ v místnosti se něco změnilo.

Esek si nemohla nevšimnout zvláštního tónu v ředitelově hlase — postarší muž se na zápas nepokrytě těšil. Děti navzdory zjevné únavě zpozorněly jako králíci, kteří cítí dravce. Nevrhly se na Šestku tak jako na předchozí čísla. Kdepak, tentokrát utvořily půlkruh a k poslednímu cíli postupovaly s nepřehlédnutelnou opatrností. Upřeně ho sledovaly a své hole svíraly pevněji než předtím, jako by se bály, že je obránce odzbrojí. Po tvářích jim tekly čůrku potu a krve a jedno číslo si rychle otřelo oko, jako by počítalo s tím, že později už na to nebude čas.

A Šestka? Zdroj toho náhlého napětí, toho obezřetného postupu? Poslední číslo chvíli stálo a prohlíželo si všechny protivníky najednou, pohledem jako břitva. A pak se rozletělo.

Jinak to nešlo popsat. Bylo jako bouře a jeho hůl jako blesk. Žádný obranný postoj na něj neplatil. Nejbližšího studenta srazilo na zem brutálním kopem s otočkou, pak sebou smýklo doleva a prudce zasáhlo holí jiného studenta do ramene a výpad zakončilo bodnutím do lehkovázně odhalené holeně třetího protivníka. To všechno se stalo dřív, než se pětice útočníků vůbec vzpamatovala, a Esek si na okamžik pomyslela, že protivníci tohoto elitního bojovníka odhodí zbraně a vezmou nohy na ramena.

Oni však zaútočili.

Bylo to jako sledovat vlnu, která se nejprve stáhla na moře a pak se o to dychtivěji vrhla proti souši. Útočníci nebojovali jako jednotlivci, ale jako smečka ovčáckých psů, kteří se rozestoupili do vějíře a tlačili obránce ke stěně, do rohu. Po chvíli ho někdo poprvé zasáhl, tvrdým úderem do žeber, a záhy dalším do sanice. Z toho zvuku Esek přeběhl mráz po zádech, prsty se jí sevřely dychtivostí po vlastní holi. Viděla, jak se šestému bojovníkovi zalévá čelist krví a příslibem modřiny, ale on nezakolísal. Svou holí opsal široký oblouk, aby si udělal prostor. Jednoho útočníka zasáhl do hrudi, druhého do boku a třetího do stehna — celkem šest ran. Studenti se zapotáceli, jejich postup zakolísal, vlna se roztránila o neústupný břeh šestého čísla.

Esek se ohlédla na ředitele. Čekala, že starší muž oznámí závěr zápasu a jednoznačného vítěze. Ten však k jejímu nelíbenému zájmu ani nehnul brvou a studenti s tím zřejmě ani nepočítali. Vzpamatovali se a znovu zaútočili.

Byl šestý bojovník překvapen? Ucítil snad osten zrady svého mentora? Tak či onak na sobě nedával nic znát. Ve tváři měl kamenný, cílevědomý výraz a zpod obočí se dívaly chytré, nelítostné oči.

Ostatní souboje byly rychlé, neférové a netrvaly ani minutu. Tento poslední však zuřil dál a dál a Esek každá další sekunda zrychlovala tep. Studenti, kteří se už zdáli vyčerpaní, se vrhli vpřed s novou, téměř horečnou energií. Jak jinak by mohli Šestce konkurovat? Parírovali, uhýbali a oháněli se holemi ve stále zoufalejších výpadech, ale Šestka jim přes to všechno zasazovala další a další údery. Bohové! Byla tak neúprosná. I když ostatní studenti začali dohánět skóre (úder do boku, do zápěstí, do stehna), ona bojovala dál. Místností se rozléhalo přerývané lapání po dechu, jen Šestka dýchala sice hlasitě, ale kontrolovaně, a ze svých cílů nespouštěla oči.

Během těch několika frenetických minut zaskórovala osmnáct úderů (Esek neodolala a počítala je), než jí konečně jeden útočník zasadil šestou ránu, šťastnou trefu na už tak pohmožděná ústa.

Ředitel zavolal: „Konec!“

Děti na místě dopadly na zem, ruce s holemi jim bezvládně planuly podél těla. Jejich úleva byla stejně hmatatelná jako pach potu ve vzduchu. Po chvíli se poslušně postavily zpátky do řady a Esek

přítom neuniklo, že jedno si se Šestkou vyměnilo krátký pohled. Drobný, dětský, téměř spiklenecký úsměv se mezi nimi jen mihnul a obě hned zase nasadily stoický výraz.

Esek koutkem oka viděla ředitelův spokojený úsměv. Až dosud netušila, proč ji vlastně do Principes pozval. Snad nová socha na její počest? Nebo obchodní příležitost související se sevitovým průmyslem její rodiny? Možná že některý z osmáků, kterým se blížila maturita, byl obzvlášť nadějný? Ne, nakonec šlo o něco úplně jiného. Přivedl ji sem kvůli čtvrtákovi. Pozval ji, aby se pochlubil svou zářivou hvězdou. Ona sama odmaturovala o několik let dříve než kterýkoli student v historii Principes, bylo jí pouhých patnáct, když se stala novickou. Ředitel měl nejspíš v plánu její rekord překonat. Chtěl, aby si tohoto čísla všimla, aby ho naverbovala už jako jedenáctileté. To by byl panečku zápis ve školní kronice.

Pozoroval ji se samolibým výrazem. Esek mu pohlédla zpříma do očí. „To vás navedli jeho rodiče?“ zeptala se jedovatě.

Samolibost mu z tváře rázem vyprchala. Zbledl a odkašlal si. „Ono nemá rodiče.“

Zajímavé. Dominium obvykle dělalo maximum, aby sirotkům našlo nový domov. Kdo tomu dítěti zaplatil rodovou školu? Takové vzdělání nebylo vůbec levné.

„Hned po vás,“ dodal ředitel, v očividné snaze udělat si oko, „je to nejnadějnější student, jakého jsem kdy zažil. Jeho inteligence, jeho relační nadání, jeho...“

Esek se uchechtla se a přerušila ho. „Spousta studentů umí dočasně zazářit. Mě ve čtvrtém ročníku nikdo za žádnou hvězdu nepovažoval. A číslo, které tenkrát hvězdou bylo? Co se s ním stalo? Myslím, že ani neodmaturovalo. Ve čtvrtém ročníku ještě nad nikým nemůžete vynášet soudy.“

Mluvila, jako by ji číslo Šest nechávalo zcela chladnou. Jako by netušila, čím by se Šestka mohla stát, i když to bylo nepřehlédnutelné jako sám Černý oceán. Pak si všimla, že ředitel mlčí. Nedal jí za pravdu, ale ani se neomluvil, což ji překvapilo.

„Co mi tajíte?“ zeptala se.

Muž si znovu odkašlal a velmi tiše řekl: „Jeho rodové jméno bylo Alanye.“

Esek povytáhla obočí. Ohlédla se na číslo, které jí pohled neoplátilo. Na tuhle vzdálenost nemohlo svého mentora slyšet.

„Opravdu?“

„Ano, adoptoval ho jeden tajemník, když mu zemřel otec. A pak ho poslal sem.“

Esek si dítě dál prohlížela. Jeho představení ji naplnilo hlubokým, instinktivním vzrušením, ale z jeho rodového původu se jí zatočila hlava blahem. Náhlera.

„Ví to?“

Ředitel sotva znatelně zavrtěl hlavou. Esek spokojeně zapředla.

Odvrátila se od postaršího muže a vykročila k dítěti. Svůj plášť po kolena si při chůzi rozhrnula, a když jí k němu chybělo pár metrů, pokynula mu prstem.

„Pojď sem, rybko, ať se na tebe podívám.“

Číslo k ní popošlo na necelého půl metru a vzhledlo k ní. Esek si ho prohlédla pozorněji než předtím. Kromě vlastního vzhledu neměli studenti povoleny žádné rozlišovací znaky a někdy bylo těžké je od sebe rozeznat. Esek si všímala detailů, hledala známky slavného předka dítěte, Lucose Alanyeho, muže, který se vypracoval z ničeho na majitele důlní flotily a pak vyhodil do povětří měsíc, aby si jeho poklady nemohl přivlastnit nikdo jiný. Taková omezenost! Byl to nejznámější masový vrah v historii Trojspolku, Esek však nevěděla, že má děti. Po hybem zápěstí si promítla Lucosův snímek na oční monitor a porovnávala předka s potomkem. Neprůkazné.

Dítě dál stálo jako socha. Ani její vlastní novicové nebyli vždy tak klidní.

„Takže ty jsi Šestka. To je velmi svaté označení, abys vědělo.“ Číslo dál mlčelo. „Pověz mi, kdo je Šestý bůh?“ zeptala se Esek vesele.

Byla to stará hádanka ze Svatého písma, otázka bez odpovědi. Rodák z Ma'kessu by se hlásil k Makale. Rodák z Tišiny by odvětil, že Kapamame. Katišové dávali přednost Katovi a tak dále, každá planeta měla vlastního boha. Taková otázka se obvykle pokládala, když chtěl tazatel

zjistit, komu je dotyčný věrný nebo odkud pochází. Číslo Šest tipovala na Katiše, ale možná se nadaný student přihlásí k někomu jinému?

Šestka nakonec odtušila: „Žádný Šestý bůh neexistuje, Sa. Pouze Boží oheň.“

Zvědavě naklonila hlavu. Takže dítě se nepřihlásilo k žádnému společenství, k žádné rodné planetě. Věrné bylo jen Dominiu, kde měl primát Boží oheň. Strategická odpověď.

„Víš, kdo jsem?“ zeptala se Esek.

Ticho v místnosti jako by se prohloubilo, jako by se tady nadechla nějaká velká neviditelná bytost. „Ano, Hoříci. Jste Esek Nightfootová.“

Esek koutkem oka zahlédla ostatní děti, jejich napjaté, vzrušené výrazy.

Přikývla. „Ano.“ A sklonila se k Šestce blíž. „Pocházím z velmi významné rodiny,“ řekla, jako by to dítě nevědělo. „S tím se pojí velká zodpovědnost. Možná víš, jaké to je?“

Číslo dalo poprvé najevo emoce, sotva patrně se mu rozšířily zorničky. Jeho výraz se však vzápětí vrátil k nečitelnému prázdnu.

„Ředitel tvrdí, že neznáš své pravé jméno... Je to pravda, rybko?“

„My nemáme jména, Sa.“

Esek se zazubila. „Jsi velmi disciplinované. Stejný byl podle všeho i Lucos Alanye.“

Dítěti se pohnul ohryzek, drobné polknutí. Takže vědělo velmi dobře, z jaké rodiny pochází. Ředitel rodové školy byl hlupák.

„Víš,“ řekla Esek, „že všechny První rody Trojspolku mají povinnost postupovat své děti do služeb Dominia? Jedno z každé generace se musí stát děkanem. Má matriarcha vybrala z mé generace mě. A vypadá to, že osud z té tvé vybral tebe.“

V očích dítěte zajiskřil oheň. Ta myšlenka se mu velmi líbila... i když Alanyeové samozřejmě nepatřili k Prvním rodům. Lucos sám nebyl nic víc než zbohatlík a oportunist, zrádce, který si uzurpoval zdroje a spáchal genocidu. Esek ho napůl obdivovala.

„Tvá rodina prokázala té mé velkou službu,“ řekla.

Číslo se zatvářilo ostražitě, nechápavě. Esek přikývla. „Ano, má rodina ovládá sevitové továrny. A víš, kdo jsou dělníci, kteří v těch továrnách pracují?“

Tentokrát číslo odpovědělo, tak tiše, že ho Esek sotva slyšela. „Jevenové, Sa.“

„Přesně tak!“ Esek se usmála, jako by Jevenové byli králové, a ne uprchlíci. „A kdyby Lucos Alanye nikdy nezničil jejich měsíční svět, nemuseli by se nechat zaměstnat mou rodinou, že? A kdo by pak pro nás vyráběl? Tak vidíš, není to úplně k zahození, pocházet z rodu masového vraha. Všechno zlé je k něčemu dobré.“

Číslo si ji dál měřilo s nezměněnou obezřetností. Esek změnila téma. „Co si myslíš o svém dnešním výkonu?“

Jeho výraz ztvrdl. „Takovému boji schází čest, Sa.“

Esek povytáhla obočí. Bavili se ma'keštinou, jazykem planety Ma'kess. Ale číslo výjimečně použilo pro „čest“ teronské slovo, které spíše znamenalo „cosi, čím by se člověk mohl chlubit“. Možná bylo z Terosu? Anebo mělo potřebu vyjadřovat se vždy přesně, takže si v různých situacích půjčovalo slova z různých jazyků.

„Útočníky jsi zasáhl osmnáctkrát. Copak v tom není žádná čest?“

„Prohrálo jsem. Čest je jen ve vítězství.“

„Ale o to tě okradl tvůj mentor.“

Neviditelné stvoření v místnosti se znovu nadechlo. Esek za zády hmatatelně cítila zrychlující se ředitelův tep. Rozzářila se ještě víc, ale číslo Šest se dál tvářilo nervózně. Jeho spolužáci po sobě neklidně pokukovali, obvyklá disciplína se rozdrobila.

„Tam venku, za těmito zdmi,“ řekla Esek, „ti nikdo nebude říkat, jestli jsi vyhrálo. Samo to poznáš a taky se postaráš, aby to poznali i druzí. Kdybych byla na tvém místě a ředitel by chtěl o vítězství okrást mě, zabila bych ho.“

Napětí vystoupalo tak vysoko, že cítila jeho chuť, hustou a svíravou. Dítěti se rozšířily oči. Než se jí však situace stačila vymknout z rukou, Esek se rozesmála.

„Na druhou stranu, kdyby ses o to pokusilo ty, ředitel by ti setnul hlavu dřív, než bys tu svou hračku stačilo vůbec zvednout.“

Jako by rozřízla vřed. Horké napětí pod kůží povolilo, a pokud se ven vyvalil i odporný puch, no... stálo to za to.

„Pověz mi, číslo Šest,“ pokračovala Esek, „po čem toužíš nejvíc na světě?“

Číslo odpovědělo okamžitě, s návratem k naučenému scénáři mu znovu stoupla sebejistota: „Zůstat nepovšimnuto, Sa.“

Správně. Tak odpovídali asasíni. Ředitel by jí nepředváděl své nejlepší číslo jako hárající fenu, kdyby dotyčné nechtělo být asasínem, jedním ze smrtících důstojníků Brutálního děkanátu Dominia, mistrů války a stínových zabijáků, jejichž nemilosrdnost byla zárukou míru v Trojspolku. Esek si k sobě brala zásadně jen asasínské novice. Taková už zkratka byla. Většina kleriků vychovávala kleriky a větší na tajemníků tajemníky, ale klerička Nightfootová vychovávala jen a pouze asasíny.

„V prvních pěti soubojích ses drželo zpátky,“ poznamenala.

Dítě se neohradilo, ale v očích mu zasvítl vzdor. Nebo se to Esek jen zdálo?

„To je v pořádku. Bylo to chytré. Šetřilo jsi síly na ten pravý okamžik. Učitelé by ti možná vyčetli zbabělost, ale asasíni nemusejí být stateční. Asasíni musejí být chytří. Musejí vyhrát. Je to tak?“

Šestka přikývla.

„Chtěla by ses jednou stát mým novicem, rybko?“ zeptala se Esek mírně.

Číslo nedalo najevo vzrušení, odpovědělo však energicky, vehementně. „Ano, Hořící.“

Esek si ho dlouho prohlížela, jeho tělo, svaly a postavu, jako dostihového koně, kterého zvažuje sponzorovat. Číslo tušilo, co klerička asi vidí, a ona cítila jeho naději. Esek roztáhla rty v karamelovém úsměvu a řekla prostě: „Ne.“

Číslo zareagovalo, jako by ho fyzicky udeřila. Jeho šok se přes ni přelil jako vlna. Esek viděla, že Šestka cítí, to bylo důležité; na rozdíl od některých děkanů si nelibovala ve studených čumácích.

„Nevezmu si tě. A co víc, totéž doporučím i ostatním děkanům.“

Ohromený výraz dítěte ji málem rozesmál, ale tentokrát zachovala vážnou tvář a sledovala, co bude dál. Číslo otevřelo a zavřelo ústa. Zjevně by rádo něco řeklo, ale vědělo, že na to nemá právo. Esek na něj kývla, jen ať mluví; byla zvědavá, co má na srdci. Číslo se ohlédlo na svého mentora a pak promluvilo tak tiše, že ho Esek sotva slyšela. „Hořící... Nejsem svůj předek. Jsem... věrné. V srdci nemám nic než Dominium.“

Esek zabručela a přikývla. „Ano, to vidím. Ale copak jsem se nevyjádřila jasně? Má rodina dluží tvému předkovi za Jeveny, takže mi je jedno, jestli jsi jako Lucos, nebo ne. Ve skutečnosti jsi na mě udělalo velký dojem. Stejně jako na svého mentora a na své spolužáky. Myslí, že imponuješ úplně všem, rybko. Ale to mi není nic platné. Já potřebuju něco jiného.“

Se zájmem sledovala, jak se číslo snaží zachovat klid. Říkala si, jestli se rozpláče, ztratí nervy, nebo se pohrouží do traumatizované zasmušilosti. Když se nic z toho nestalo a číslo tam jen stálo a nasucho polykalo, hodila mu záchranné lano.

„Až budeš připravené, musíš přijít přímo za mnou.“

Ohryzek se zastavil. Znovu ho překvapila.

„Musíš přijít a říct mi, že chceš být mým novicem. Nechod' za mými lidmi ani za ostatními děkany. Neohlašuj se. Přijď ke mně nečekaně, bez pozvání.“

Číslo na ni vrhlo zoufalý, nechápavý pohled. „Hořící, jsi obklopena novici. Kdybych k tobě přišlo bez ohlášení, tvoji lidé by mě zabili.“

Esek přikývla. „Přesně tak. Bez mého svolení tě nikdy nepustí dál. A co huř, nejspíš si na tebe ani nevzpomenu. Nic si z toho nedělej. Nikdy si nepamatuji žádnou z těch nesčetných rybiček, které si chodím prohlížet do škol. A není divu, vzhledem k tomu, kolik mám práce. Zkrátka a dobře mi za pár dní vypadneš z hlavy. A jestli se ke mně bude za pár let dobývat nějaký cizí mladý člověk s novým genderem a jménem s tím, že chce být mým novicem, inu! I kdyby ses probil přes mé lidi, nejspíš bych tě zabila já.“ Nastala dlouhá odmlka a pak Esek dodala: „Ledaže...“

Bylo to vzrušující, mávat s tím číslem jako s praporem, silou jediného slova. Jeho oči se rozzářily. Ani nedýchalo a čekalo, až klerička vysloví svou podmínku. Ta se naklonila ještě blíže, až se jejich tváře takřka dotýkaly, a zašeptala tak, aby ji slyšelo jen ono: „Musíš udělat něco *mimořádného*.“ Dýchlá mu to slovo přímo do duše, žhavé a mocné jako Boží oheň. „Něco, co jsem ještě nikdy neviděla. Něco tak nezapomenutelného, šokujícího a *brutálního*, že se na chvíli zarazím, místo abych tě rovnou zabila. Nemám ponětí co. Netuším, co budu chtít, až ten den přijde. Ale jestli to dokážeš, udělám z tebe svého novice. Na tvém původu mi nebude záležet. Ani na tvé minulosti. Ani na této

chvíli. Pak si vysloužíš všechny pocty, kolik jich jen v životě nasbíráš. A vysloužíš si je po mém boku.“

Dítě na ni zíralo, ohromené strašlivým tichem, které se mezi nimi rozhostilo. A pak, jako když rybář přerážne vlasec, se od něj Esek od-táhla. Pokrčila rameny a promluvila znovu nahlas.

„Není to skvělá nabídka, to přiznávám. Pravděpodobně zemřeš. Pokud za mnou nepřiđeš, nebudu ti to mít za zlé. Koneckonců si tě nebudu pamatovat. V Dominiu je spousta dalších skvělých příležitostí. Užitečné můžeš být i mimo děkanát. Někdo tak talentovaný by mohl být šerifem nebo gardistou. Ředitel tvrdí, že máš nadání na relaci. Mohlo bys být archivářem! Ať se rozhodneš jakkoli, přeji ti hodně štěstí, rybko.“ Přišpendlila číslo posměšným pohledem. „A teď plav.“

Dítě zamrkalo, jako by z něj spadlo prokletí. Chvíli na ni ještě hledělo a pak se zařadilo zpátky mezi své spolužáky, kteří se tvářili ještě šokovaněji než ono; jeden tiše plakal. Esek se otočila na patě, zacvakání jejích bot na dlažbě zaznělo jako výstřely. Zlaté prosívání jejího pláště zazářilo ve slunci jako plamen.

Upřela pohled na ředitele, jehož bodrost se v předchozích napjatých minutách dočista vypařila. Potřeboval všech čtyřicet let svého výcviku, aby udržel prázdný, nečitelný výraz, ale Esek z něj přesto vycítila studenou hrůzu. Takhle vyděšeného ho ještě nikdo nikdy neviděl; nadosmrti ho bude soužití ta potupa, že ho v takové chvíli viděl houf mrňavých čtvrtáků.

Esek udělala pár kroků, jako by chtěla projít kolem něj, ale pak se zastavila. Stáli bok po boku, dotýkali se pažemi a ona zaslechla, jak starší muž tiše zalapal po dechu. Možná čekal, že mu pustí žilou? Jako děkanka Dominia měla plné právo ho zabít, pokud by jeho jednání vyhodnotila jako hříšné. Ale jí pro dnešek stačilo vědomí, že ředitel o té eventualitě ví a má z ní hrůzu. Navíc by musela leccos vysvětlovat a na to teď neměla náladu. Takže si jen prohlížela jeho tvář. Muž hleděl přímo před sebe, vycvičený stejně dobře jako studenti — a stejně zranitelný.

„Postarejte se, aby to číslo vychodilo všech osm ročníků.“

Řediteli zacukal spánek. „Už jste rozhodla, že si ho k sobě nevezmete vy, ani žádný jiný děkan. Nemá tady budoucnost.“

Esek se tiše zasmála, jeho nestoudnost ji pobavila. „Ať se rozhodne samo. Vsadila bych se, že tohle si svou cestu najde. Nebo je vaše důvěra v něj tak vrtkavá?“ Ředitel neodpověděl a Esek výhružně zamručela. „A co vaše důvěra ve mě, řediteli? Skrze mne nahlížíte skvělost a moudrost Božího ohně. Copak nevěříte v moc kléru?“ Poslednímu slovu vdechla škodolibý tón.

Ředitel krátce přikývl. „Samozřejmě, Sa. Jak si přejete.“

Esek se na něho usmála. Poplácala ho po rameni a potěšilo ji jeho instinktivní ucuknutí. Už se mu chystala zapříst do ucha nějaký další posměšek, když ji přerušil hlas.

„Hořící.“

Podívala se k mramorovému schodišti, kde nehybně stáli její novicové. Čekali tam celou tu dobu, neviditelní, dokud je nepotřebovala.

„Ano? Co se děje?“

„Máte zprávu od Alisiany Nightfootové. Matriarcha si žádá vaši přítomnost ve Verdantu.“

Esek mlaskla. „Nightfootům není dopráno klidu.“ Bez rozloučení prošla kolem ředitele. Slyšela jeho sotva slyšitelné úlevné vydechnutí a pak už vkročila na schodiště, s trojicí noviců za zády. Vrátili se stejnou cestou ke školní bráně a na makadam přístavu, kde na ně čekal její válečný havran. Esek za chůze houkla přes rameno na své novice: „Pošlete zprávu asasínům, aby navštívili našeho ředitele. Myslím, že jeho funkční období se nachýlilo ke konci.“

Kdo je Šestý bůh, co myslíš?

Plodná Makala, nebo Kata Moudrý?

Je to lstivý Terotonteris?

Nebo snad Sajeven, laskavá a neplodná?

Je to všepožírající Som?

Nebo Kapamame, bůh něžných písní?

Měj se na pozor, bys miloval je víc než mne,

Neb mé oko vidí vše.

Kronika Bohů, 1:1-8. Svaté písmo, před Trojspolkem

1664

ROK PODSTATY

Riin Kosas
světadíl Sevres
planeta Ma'kess

Klerička Čono přilétá na Ma'kess vesmírnou lodí, po čtyřicetihodinové cestě z vodního světa Tišiny. Přilétá sama a kráčí po makadamu jen s taškou přehozenou přes rameno. Námořníci z Černého oceánu postávají v hloučcích, vedou zatrpklé řeči a vrhají po ní studené pohledy. Na východě se rýsuje hlavní město planety Riin Kala, panorama věží na pozadí rozeklaných fialových útesů. Město samo je ztělesněním krásy, průmyslu a umění a právě teď se zdá, že dobrá polovina jeho obyvatel se shromáždila v docích za kovovými ploty. Protestují, nadávají a pokřikují. Jsou to dva dny, co tajemníci oficiálně pro všechny uzavřeli skokové brány, s výjimkou těch nejnutnějších služeb. Klér nemá do této věci co mluvit, děkanáty mají přesně vykolíkové hranice pravomocí. Občané ji však přesto probodávají pohledem a cosi na ni mumlají.

Čono jim to nemá za zlé. Sama si nemyslí, že by k uzavírce bran byl nějaký důvod. Alespoň zatím. Jenže doba je napjatá. Alisiana,

matriarcha rodu Nightfootů, zemřela a do hrobu si vzala stabilitu obchodu se sevitem. Bez sevitů nemohou brány fungovat a Jevenové z továren stávkují.

Čono samozřejmě ví, že Dominium má ve skladech tolik sevitů, že tyto stávky hravě přečká. Tajemníci přesto sáhli k radikálnímu řešení, které bezpochyby ochromí obchod a cestování. Pokud jim to však občané Trojspolku zazlívají, Jeveny nenávidějí ještě víc. Čono v davu zahlédne rukou vyvedený nápis: *Ať ti parchanti makají!* Bojí se, že dojde na útoky, na krveprolití. Po relační síti se už šíří antijevenské nálady, obviňování a výhrůžky. Jevenové jsou zkrátka vždy velmi snadný cíl.

V dále se ozve skandování: „Svobodu našim lodím! Svobodu našim lodím! Svobodu našim lodím!“ Čono vzhledne k modré obloze a zamžourá na ostnaté trupy nečinných lodí, které se jako prachová smítka vznášejí na samém okraji atmosféry Ma'kessu. Dnes je tak jasno, že pouhým okem vidí i srpek zničeného měsíce Jeve, razítko černého nehtu na obloze.

„Svobodu našim lodím! Svobodu našim lodím! Svobodu našim lodím!“

Početný kontingent gardistů nepouští dav na hlavní cesty z doků. Na Čono čeká raketoplán, v-gepard, zvláštní výjev po tolika měsících na Tišině. Jeho pilot, nepochybně jeden z noviců Prvního klerika Ave-
ra Paiyeho, by ji těch osm kilometrů do chrámu zavezl, ale Čono se rozhodne jít pěšky. Pilot zbrunátní a téměř nepřátelsky vykoktá cosi o harmonogramu Prvního klerika. Když však Čono neuhne pohledem, schlípne a vrátí se na palubu lodí. Ještě se nabručeně zeptá, jestli jí může vzít alespoň tašku. Čono odmítne a odejde.

Do chrámu Riin Kosas je to hodina chůze a Čono teď potřebuje klid. Černý oceán je sice nehybný, ale válečné lodě ne. Před dvěma dny ještě vařila hašský čaj skupince farníků, kteří přišli na ranní modlitbu, v poklidném plovoucím městečku Pippašap, kde Čono koná službu. Daleko od chrámových dramát, ve kterých tak často figuruje Esek Nightfootová. Nyní stojí osm světelných let daleko, na okraji největší metropole Ma'kessu.

Tišina je jednolitý oceán a jejím bohem je mírný Kapamame, drahý přítel. Ma'kess je samé pohoří, les a údolí a dohlíží na něj plodná

a krásná Makala. Divoká a marnivá Makala. Pro Čono je to dramatická změna.

Upraví si batoh. V náprsní kapse jí zašustí dopis: předvolání Avera Paiyeho, na pravém laminátu. Elegantně napsaný. Plný chvály. Nejednoznačný.

Čono vykročí s rovnými rameny a vztyčenou hlavou, rázně a sebevědomě. Ze souše a lehčí gravitace ji trochu bolí hlava, ale přístavu se vzdaluje stálým tempem a v serpentínách stoupá na nízký hřeben, který lemuje chrámové údolí. Na vrcholku se zastaví, aby se pokochala tím, co by každý bral jako cenu útěchy za namáhavý výstup. Výhled byl odsud opravdu nádherný. Na pozadí mnoha čtverečních kilometrů smaragdové trávy a safírové oblohy je Riin Kosas šestiúhelníkový klenot, jehož stěny a klenutá střecha se pod sluncem brzkého odpoledne velkolepě lesknou, odrazivé jako sklo, neproniknutelné jako ocel.

Podle všech měřítek krásy Trojspolku je Riin Kosas nejskvělejším chrámem všech tří soustav. Nejéteričtější. Čono ho studovala od dětství: sídlo Prvního klerika a místo zrodu civilizace Trojspolku. Pomyslela si, jak asi užasli dávní kolonizátoři, když z palub svých generačních lodí vkročili do ráje. Není divu, že tady postavili chrám, maják radosti a naděje, jenž přetrvá staletí.

Pro Čono byl však odjakživa zdrojem hluboké rozpolcenosti. A poslední dobou v ní ten pocit roste a rozpíná se, jako by byla její duše rozdělená na dva kusy a ty spolu sváděly lítý boj, samý klamný výpad a skrýš.

Než dojde k chrámu, nohavice jí do výše kolen pokryje vrstva prachu. Čelo se jí rosí a pot cítí také v podpaží a na kříži. Když dorazí k masivním dvoukřídlým dveřím na vrcholu chrámových schodů, chvíli stojí a prohlíží si odraz vlastní tváře na lesklém dřevu, zdobeném intarziemi Makaly. Tu svorně uctívá celý Ma'kess, ale Čono její krása odjakživa znepokojovala. Dává přednost pětioké Sajeven, neplodné a laskavé, nebo skromnému vodnímu bohu Kapamamovi. Tichým božstvům. Ale nejraději má Boží oheň, protože ten nemá ego ani osobnost, má jen neochvějný cíl: hrát a živit soustavy Trojspolku. Být na obydlích planetách silou spravedlnosti a milosrdenství.

Uvnitř robustního rámu dveří se ozve skřípot ozubených kol a kladek. Čonin odraz se rozdvojí, dveře se otevřou a ona jimi projde.

Může snad překvapit, že interiér chrámu je stejně svěží a krásný jako okolní údolí? Před ní se rozprostírá vnitřní zahrada překypující květinami a ovocnými stromy, bohatstvím jižních kontinentů Ma'kesu vystaveným ve všech svých korálových, karmínových a fialových barvách. Zahradu střeží sochy z leštěného serpentinu, Šestice vyzývající k uctívání. Mezi nimi poletují ptáci, cvrka hmyz a pod růžovým keřem se prohání nějaké zvířátko. Průsvitná střecha chrámu vše zdobí světelnými fraktály, protože Boží oheň je světlo. Boží oheň je všude. Prostupuje celým chrámem, nenapodobitelný.

Čono vidí, jak k ní od jednoho z chodníků lemujících zahradu cupitá chrámový novic, tentýž, který jí nabízel svezení raketoplánem. Než k ní mladík dojde, opatrně klesne na kolena a skloní se nad otevřenými dlaněmi, aby odříkala blahoslavenství. Klerikové jsou sice členové svatého řádu, ale obřadní formality často odbývají. Není to poprvé, co Čono vyvedla nějakého novice z míry svým lpěním na tradicích. Blahoslavenství zkrátka odříkává ráda. Líbí se jí jejich poetika a důvěrnost. Líbí se jí mravní světy, které jsou v těch slovech zakresleny.

Když konečně vstane, ještě zaprášenější než předtím, novic se k ní vrhne. „Hořící. Doufám, že tvá procházka byla... klidná.“

Očividně se ještě nesmířil s tím, že odmítla jeho v-geparda.

„Měla jsem dostatek času na rozjímání.“

Novic nepřítomně přikývne a odvede ji k chodníčku. Projdou dveřmi do atria ve východním rohu chrámu. Mladík prohlásí: „První klerik je právě na poradě s Prvním asasínem, ale vás přijme hned poté.“

To je překvapivé. Prvním asasínem je Seti Moonback a ten se v chrámech obvykle nevyskytuje. Asasíni se drží v ústraní a schůzky raději vedou prostřednictvím komunikátoru nebo jiných relačních technologií. A pokud se už někde objeví, obvykle to souvisí s nějakým pouštěním žilou. První asasín je tady pravděpodobně kvůli těm protestům, i když Čono není jasně, proč o nich jedná s klérem namísto s tajemníky.

Novic ji zavede dál do atria a pak s ní projde krátkou chodbou ke kanceláři Avera Paiyeho. Čono se ohlédně a spatří přede dveřmi urostlého asasína. Stačí však jediné mrknutí a už ho nevidí, už se znovu dívá před sebe. Teprve pak si uvědomí, že ji novic vede ke společenské místnosti kleriků. *Hořet jako hvězdy* — nade dveřmi jsou svatým

písmem vyryta slova Mravního děkanátu. V tu chvíli jí vyvstane před očima nikoli obraz vznešenosti a moci, ale vzpomínka na zkázu. Útroby jí znovu sevře ona nechuť, kterou pociťuje od chvíle, kdy obdržela Paiyeho dopis.

Novic řekne: „Přijdu pro vás, až schůzka skončí. Zatím můžete počkat tady se svými kolegy, jestli si přejete.“

Zjevně není důležité, jestli si to Čono přeje, nebo ne, protože mladík už došel ke dveřím místnosti a dramaticky je otevřel dokořán, jako by ji vedl na hostinu. Pohlédne na tašku, kterou má Čono stále přehozenou přes rameno.

„Můžu vám to vzít, Sa?“

Čono ví, že by vypadala jako tulačka, kdyby do společenské místnosti vešla s taškou přes rameno, ale přesto zaváhá. Popruh sevře pevněji, ale nakonec mladíkovi tašku podá.

„Hlídejte ji jako oko v hlavě.“

„Jistě, Sa.“

Čono mu dlouho hledí do očí. Mladík nervózně přešlápne. Pokud si prve v koutku duše myslel, že její pokyn je směšný, tak teď už si to nemyslí. Snad si vzpomněl, co je Čono zač a že na rozdíl od většiny kleriků za sebou má krvavou minulost. Čono se zatváří relativně spokojeně a odvrátí se od něj. Sebere odvahu a projde dveřmi do společenské místnosti. Ty se za ní tiše zavaknou.

Uprostřed místnosti stojí skleněný sloup, v němž na počest Božího ohně hoří sevitové palivové kameny. Vypadají jako třpytivá černá pokrývka. Kameny jsou napuštěné vonnými oleji, které vydávají dřevnaté, pepřové aroma, mnohem příjemnější než přirozený zápach uhlíků. Je to samozřejmě drahé, od rána do večera tady pálit aromatizovaný sevit, ale klerici se své symboliky vzdát nehodlají.

V místnosti je teplo, další nezvyk. Tišina je chladná planeta, samá mlha a déšť, jen občas se zpoza vodního obzoru zvedne vlna slunečného světla. Ale tady na Ma'kessu vrcholí léto a Rok podstaty je zatím horký. Tucet zpocených kleriků v těžkých zlatých pláštích popochází sem a tam a osvěžuje se sklenicemi citronové vody s ledem. Někteří polehávají na pohovkách co nejdále od ohně a povídají si. Jiní korzují po obvodu místnosti ve dvojicích a trojicích. Nikdo si Čono nevšímá.

Ale vědí, kdo je. Šeptají si? Říkají: *To je ta klerička, která chladnokrevně zabila jiného klerika?*

Přinejmenším jí to neřeknou do očí.

V Paiyeho dopise se o tom nic nepíše. Pokyn Prvního klerika zní: *Přijď do Riin Kosas, kde jsi vždy vítána.* Vítána, ale kým? Určitě ne jejími kolegy, kteří se jí teď musí bát. Zajímá je vůbec, proč klerika Chen Kaschen Paana, potomka mocného Prvního rodu, zabila? Nejspíš ne. Rozsudky smrti, to je parketa asasínů. Aby klerik zabíjel... Něčeho takového by byla schopná snad jen Esek. Možná si ostatní klerici myslí, že Čono pochytila Esekinu nezodpovědnost a násilnické způsoby. Jak nepřístojné.

Čono svírají útroby rozpaky, je však pro ni útěchou, že ostatní klerici je nevidí. Odjakživa měla nutkání zůstat nepovšimnuta. Ne tak, jako zůstávají nepovšimnuti asasíni, spíše jako malá zvířátka v bezpečí svých nor. A tento pud se u ní navenek projevuje jako stoicismus, což se mezi kleriky vyskytuje vzácně. Většina kleriků je krásná, svůdná a charismatická. Čono není ani jedno, je však spravedlivá a vždy klidná. A má významné patrony.

Jenže pak jí padne pohled na jednu z postav a maska stoicismu jí málem spadne. Na protější straně místnosti stojí Esek.

Čono se snaží ze všech sil, aby na ni nezářela. Zvládá to jen tak tak. V hrudi se jí něco děje, jako by v ní hřmělo, stejnou měrou šokem a dětským vzrušením, ale ona oba pocity potlačí, aby se jí nepodepsaly ve tváři. Proč nečekala, že tu Esek bude? To, že ji První klerik předvolal do Riin Kosas... to přece musí souviset s Esek. A přesto jí přítomnost starší kleričky v chrámu připadá zcela nepatřičná. Esek *nenávidí* Riin Kosas. Vyhýbá se mu jako čert kříži. Přesto je tady, ve společnosti svých kolegů — a zároveň zjevně mimo ni. Pohled na ni po tolika letech je stejně povznášející a stejně strašný jako kdykoli předtím. Ovšem vzhledem k tomu, že jejich poslední setkání dopadlo tak špatně, se jí teď vyhlídka na opětovné shledání kroutí v žaludku jako parazit.

Esek si jí zatím nevšimla. Odjakživa projevovala pozoruhodný talent ignorovat druhé, pokud pro ni nejsou užiteční nebo jinak zajímaví. A to právě teď zjevně neplatí o nikom. Stojí s rozkročenýma nohama

a s rukama sepjatýma za zády vzhlíží k mohutné soše. Působí přemýšlivě. Klidně.

Čono dlouho váhá, dlaně se jí potí... vždyť je to absurdní. Už není novicka, která se zoufale uchází o Esekinu pozornost. Vzchopí se a vykročí ke své někdejší mentorce. S každým krokem na sobě víc a víc cítí pohledy svých kolegů. Ty ji společně se šepotem provázejí až k Esek.

„Hořící,“ řekne Čono.

Esek neodvrátí pohled od sochy, ale ústa zkriví do tvaru šavle. Když ji Čono viděla poprvé, bylo Esek teprve dvaadvacet. Byla tenkrát nejmladší kleričkou za posledních sto let — a nejkrásnější — a přišla se do Čoniny školy podívat, jak ona a její spolužáci ze čtvrtého ročníku bojují. Tedy přesněji řečeno, přišla se podívat, jak bojuje Šestka, ještě když se Čono jmenovala Čtyřka a Šestka byla její přítelkyní, nikoli jen přízrakem na periferii jejího života. Ona vzpomínka ji zneklidní, stejně jako ji tehdy na Principes zneklidnila Esek. Ta jim vtrhla do života jako velký, nádherný dravý pták. Teď, po dvaceti letech, její krása jen dozrála: ostrá čelist a nos, plná ústa a velké, okrové oči. Husté černé copy má svázané a vyčesané nahoru a na odiv tak vystavuje útlý krk.

„Milá Čono,“ odpoví konečně Esek Nightfootová. „Jak je to dlouho, co jsi byla mou novickou?“

„Jedenáct let, Sa.“

„A přesto se mnou stále mluvíš jako novicka. Jsme teď kolegyně, nebo ne?“

Čono se zamyslí. „Vždycky jsi dávala přednost novicům před svými kolegy, Sa.“

Esek se zasměje a konečně se na ni ohlédne. Její zlatohnědé oči jsou mnohem půvabnější než všechny ty modré, zelené nebo fialové oční modifikace, které mají v oblíbě ostatní Ma'kessané. Tentokrát to však nejsou její oči, co upoutá Čoninu pozornost. Když se k ní totiž Esek otočila, odhalila dosud odvrácenou polovinu své tváře. Čono nereaguje, nedává najevo, že to vidí — ale jak by mohla nevidět? Takže to není jen morbidní fáma. Esek zbyla jen půlka levého ucha. Je to drsné, špatně zhojené zranění, jehož původ je nejasný. Čepel? Výstřel? Zuby? Spravila by jej jednoduchá modifikace, ale Esek raději nosí vlasy vyčesané vzhůru a vystavuje své ucho jako trofej.

Čono místo odporu cítí spíše vinu. Byla na Tišíně, když se dozvěděla o pirátském útoku na rodové sídlo Nightfootů, panství zvané Verdant, nějakých tři sta kilometrů jižně od Riin Kosas. Piráti, zvláštní podskupina bremských námořníků, jsou na nezměrné ploše Černého oceánu odjakživa nevyhnutelnou svízeli — pašují, unášejí, vraždí a spolehlivě se vyhýbají spravedlnosti Dominia. I oni však mají své zásady. A neradi na sebe zbytečně upozorňují. Jejich útok na Verdant... nic podobného Trojspolek nikdy předtím nezažil. K ničemu takovému se žádný pirát nikdy neodvážil. O život přišly desítky osobních gardistů Nightfootů a kromě nich také čtyři méně významní členové rodu. Proslychalo se, že Esek Nightfootová bojovala jako polobůh. Proti všem očekáváním přežila, ale piráti si přesto odnesli spoustu majetku, artefaktů a záznamů a polovinu usedlosti vypálili do základů. Ještě před rokem by se na Nightfooty neodvážilo ani samotné Dominium, natož *piráti*.

Jenže před rokem ještě stále žila jejich matriarcha Alisiana, jejíž osobnost byla jako hráz proti každému potenciálnímu útoku.

A časem se objevily i další známky toho, že Nightfootové ztrácejí vliv. Například ty nepokoje v továrnách. Jevenové byli vždycky pracovití a mírní, ale teď jejich odboroví předáci volají po změně a Nightfootové bez nové matriarchy zatím nedokážou bouři utišit.

A pak samozřejmě ta socha, kterou si teď znovu prohlíží Esek. Zpodobňuje Reveňa Moonbacka, někdejšího Prvního klerika Mravního děkanátu. Reveňo je oblíbenou postavou rodu Moonbacků, hlavních rivalů Nightfootů, kteří ovládají severní světadíl Ma'kessu. Riin Kosas se však nachází na jihu, na území Nightfootů. Moonbackové museli za umístění takové sochy v této místnosti zaplatit celé jmění. Její přítomnost je nepokrytou provokací Nightfootů. Kdo by Esek neznal, mýsl by si, že klerička obdivuje umělecké kvality díla. Čono si však spíše myslí, že ve skutečnosti obdivuje drzost Moonbacků. A že se časem vydá na sever a donutí je toho litovat.

„Už je to tak dávno, Čono,“ vzdychne Esek posmutněle.

Jestli si pamatuje jejich roztržku na Ša Kosas v osmapadesátém, nedává to na sobě znát. Zvláštní. „Příliš dlouho,“ souhlasí Čono a napůl čeká nějakou past.

„Slyšela jsem o tom starém úchylném klerikovi na Pippašapu,“ prohodí Esek. Čono se netváří nijak, nic neříká, *vůbec nic* si nemyslí. „Doufám, že jsi mu uřízla ptáka.“

Před očima jí letmo vyvstane starcova tvář, když udeřila — šok a vztek, který se rychle mění v hrůzu.

Čono sebou při té vzpomínce cukne. „Nevěděla jsem, že tu budeš.“

Esek pokrčí rameny. „Prvního klerika znáš. Miluje schůzky. S oblibou své ptáčky svolává a poslouchá jejich cvrlikání. Dnes ráno jsem se proletěla v-gepardem. Krásná země, v tuhle roční dobu. Člověk úplně zapomene, jak krása vypadá, když má kolem sebe jen popel.“

„Je mi moc líto...“

„Ale, přestaň.“ Esek mávne rukou a otočí se k ní čelem. Chvilí jsou obě zcela nehybné, jen Esek očima klouže po Čonině tváři, jako by si připomínala, jak její někdejší novicka vypadá. A Čono ví, že vypadá jinak, starší. Za ten jeden rok na Pippašapu zvětřala jako skála, ale také nabrala svaly. Zajímalo by ji, co asi vidí Esek. Ale ta jen s pobaveným výrazem ukáže na její oblečení. „To se ti tak stýskalo po souši, že ses vyválela v prachu?“

Čono si moc dobře pamatuje, jak ji podobné drobné slovní štulce deprimovaly, když byla Esekinou novickou. Tenkrát ji neustále soužila touha zalíbit se, touha po pochvale. A jejich ozvěnu cítí i teď. Ale přednost mají jiné pocity. Dokončí svou zkrácenou kondolenci. „Alisiany je mi moc líto.“

Esek přimhouří oči. Čono dodá: „Vím, že jsi především loajální Dominiu,“ — Esek se zatváří kysele — „ale také vím, co pro tebe znamená tvá rodina. Nepochybuj, že Nightfootové budou dál vzkvétat, i navzdory té tragédii. Riiniana je sice mladá, ale všechno se jistě naučí.“

Tentokrát se na ni Esek zadívá ploše, skepticky. Zírá tak dlouho, až Čono zneklidní. Řekla snad něco špatně? Esek o Riinianě, Alisianině čtrnáctileté pravnučce a dědičce, nikdy neutrousila nic zvlášť jedovatého. Ale možná se leccos změnilo...

„Takže ty to nevíš?“

Čono zaváhá, otevře ústa k odpovědi, ale Esekin štekavý smích ji přeruší. Je to zvuk jako výstřel a nápadně odposlouchávající klerici

opodál sebou trhnou. Esek položí Čono ruku na rameno a agresivně přistoupí blíž. Čono vidí každý detail jejího zohaveného ucha.

„Čono,“ řekne Esek. „Byla jsi na tom vodním světě příliš dlouho. Tajemníci četli Alisianinu závěť už před několika týdny. Nepředala matriarchát Riinianě ani jinému přímému potomkovi.“ Esek vycení zuby. „Předala ho *mně*.“

Čono čeká, až něco dodá, něco, co by ta nesrozumitelná slova zase popřelo. Ale Esek září neskrývaným veselím — a ještě něčím jiným, čímsi maniakálním. Čono přeběhne mráz po zádech, ale než si stačí rozmyslet, jak odpovědět —

„Promiňte, Saan.“

Obě je oslovil chrámový novic. „První klerik vás může přijmout.“

Esek vyrazí bez váhání, její autoritativní krok a držení těla přitahují všechny pohledy v místnosti. Po chvilce ji následuje Čono, stejně vzpřímeně, ale ne tak pyšně. Čono je pořád napůl přesvědčená, že je to nějaký žert. Vždyť to nedává smysl. Jakmile někdo vstoupí do některého děkanátu Dominia a stane se klerikem, asasínem nebo tajemníkem, vzdá se všech dědičných práv. Děkani se nemohou ujmout vedení svých rodů, protože jsou především nástroji Božího ohně. A co víc, na složité struktuře rodokmenu Nightfootů se Esekina větev nachází daleko od jakékoli myslitelné linie následnictví.

Soustřed se, nabádá se Čono. Paiye říkal, že toho spoustu nevíš.

Vycházejí ze společenské místnosti, za doprovodu mnoha pohledů.

V atriu Čono vidí, že se z chodby vedoucí do kanceláře Avera Paiyeho vynořily dvě postavy celé v černém. Jednou z nich je velký asasín, kterého Čono zahlédla cestou dovnitř. Je ještě větší, než si prve myslela, mohutný kvádr z masa a kostí, ruce a nohy jako palice, končetiny jako kmeny stromů.

„To je exemplář, co,“ prohodí Esek se zájmem.

Druhou postavou je První asasín Seti Moonback. Od svého spoléčníka se značně liší — je o metr menší, ale elegantní jako šelma a modifikované oči mu svítí elektrickou modří. Když Čono s Esek přijdou blíž, chladně se na ně usměje. Působí to trochu zlověstně, kvůli jizvě, která se mu vine od nosní dírky k bradě, bílá na zlatavé kůži. Nakloní hlavu na stranu a opře si ruku o rukojeť své žilní dýky.

„Klerička Nightfootová.“

„Asasín Moonback,“ opáčí Esek. To, že Prvního asasína neoslovila plným titulem, jistě nebyla náhoda. „Netušila jsem, že si libuješ v našem slunečném podnebí.“

Opět ten chladný úsměv. „Asasíni jsou vůči živlům mnohem méně citliví než klerici.“

„Řekni to téhle.“ Esek bodne palcem za rameno na Čono. „Ta poslední rok protrpěla na Pippašapu.“

Seti Moonback si Čono změří dlouhým hodnotícím pohledem, plným nahromaděného nepřátelství.

„Ach, ano. Klerička, která si ráda hraje na asasína.“

Zřejmě tím na něj nezapůsobila. Asasíni nemají rádi, když jim někdo fušuje do řemesla. Čono si pomyslí, že kdyby ona chtěla řídit ekonomiku na Pippašapu, tamější tajemníci by z toho také neměli radost. A přesto ji nikdo nepotrestal za to, že bez soudu zavraždila klerika Paana. Celé měsíce čekala, že jí asasíni každou chvíli zaklepou na dveře. Ale zatím se tak nestalo.

Esek mlaskne. „Nebud' malicherný. Ostatně si za to můžete sami, toho zkorumpovaného klerika jste měli potrestat už dávno. Čono odvedla lepší práci než vy. A ušetřila všem komplikace se soudem.“ Rozhostí se napjaté ticho. Kdyby se konverzace účastnil nějaký tajemník, nejspíš by ho taková bezostyšná neúcta k právnímu systému pořádně rozčílila. Esek se usměje a udělá teatrální gesto. „A kdo je tvůj urostlý společník?“

Druhý asasín se tváří stejně stoicky jako Čono, ale Čono pochybuje, že její oči mají tak znepokojivě vražedný lesk.

„To je můj zástupce, asasín Vas Sivas Medisogo,“ odpoví Moonback, aniž by spustil pohled z Čono. „Vlastně je to takový váš protějšek, kleričko Čono. Ačkoli jsem netušil, že Esek znovu děláte stín.“

„Nemůže to beze mě vydržet,“ ušklíbla se Esek. „A pokud jde o toho tvého porůzka...“ Pomalu si ho prohlíží. Medisogova hlava připomíná konec beranidla, včetně toho tupého nosu. Dívá se na ně s opovržením člověka, který musí pozorovat, jak jeho večere volně pobíhá na jatkách. Esek se znovu podívá na Moonbacka a prohodí: „Trochu stereotyp, nemyslíš?“